

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 189/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. P., Č., zastúpeného advokátkou JUDr. D. P., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C/220/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2013 doručená sťažnosť V. P. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na prejednanie svojej

záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C/220/2009 (ďalej len „namietané konanie“).

Sťažovateľ okrem iného uviedol, že „Na Okresný súd Bratislava I som ako navrhovateľ podal návrh na vydanie platobného rozkazu vo výške 2.421.33 € /72.945,- Sk s prísl. zo dňa 1. 6. 2009 proti odporcovi – spoločnosti K., a. s...

Dôvodom podania návrhu na vydanie platobného rozkazu proti odporcovi je tá skutočnosť, že som s odporcom mal uzatvorené povinné zmluvné poistenie na osobné motorové vozidlo O... Predmetné vozidlo som ako jeho vlastník užíval bez akýchkoľvek obmedzení až do dňa 17. 11. 2006, kedy vznikol v oblasti prednej kapoty požiar, v dôsledku čoho vyhorela celá elektroinštalácia. Škoda bola ohodnotená na 1.327,76 €. Na odporúčanie odporcu som si dal predmetnú elektroinštaláciu opraviť u autorizovaného opravcu vozidiel, ktorý na základe vykonanej opravy vystavil faktúru vo výške 4.510,75 €.

Aj napriek tomu, že som podal návrh v júni 2009, bolo dňa 17. 12. 2012 nariadené prvé pojednávanie vo veci. Súd teda vo veci nekonal takmer 3,5 roka a to aj napriek tomu, že som ho niekoľkokrát vyzýval. Jediný procesný úkon vo veci za 3,5 roka bola výzva súdu zo dňa 2. 12. 2009, na základe ktorej súd požadoval doplnenie niektorých listinných dôkazov...

Vzhľadom na nečinnosť Okresného súdu počas takmer 4 rokov od podania môjho návrhu som podal i sťažnosť predsedovi Okresného súdu Bratislava I na prieťahy v konaní zo dňa 2. 11. 2012, ktorý na túto odpovedal listom č. Spr 2272/2012 zo dňa 26. 11. 2012, ktoré mi bolo doručené dňa 6. 12. 2012. Predsedníčka Okresného súdu Bratislava I vo svojej odpovedi uviedla, že predmetné konanie je poznačené prieťahmi. Za účelom zabránenia vzniku ďalších prieťahov v konaní predsedníčka OS Bratislava I pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia a v prípade potreby zabezpečí vykonanie potrebných opatrení na to, aby k vzniku prieťahov v konaní zo strany súdu nedošlo.“.

Ďalej sťažovateľ uviedol, že „Nakoľko od podania žaloby v roku 2009 do dnešného dňa nebolo vykonané žiadne rozhodnutie vo veci samej (teda meritórne rozhodnutie), mám za to, že konaním Okresného súdu Bratislava I dochádza k priesťahom v konaní a práve z tohto dôvodu podávam túto sťažnosť, nakoľko boli porušené moje práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na verejné prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku trvania konania a aj skutočnosť, že konanie do dnešného dňa nebolo právoplatne skončené, domáham sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia. Som presvedčený, že za týchto okolností sa vyžaduje nielen vyslovenie porušenia práva a príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základných práv sťažovateľa, ale aj priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako prostriedku na dovŕšenie ochrany porušovaných základných práv mňa sťažovateľa. Z týchto dôvodov považujem za primerané finančné zadosťučinenie sumu vo výške 5.000,- €.“

Sťažovateľ poukázal aj na to, že „Na Ústavný súd SR som podal ústavnú sťažnosť, ktorá bola ÚS SR doručená dňa 4. 2. 2013. Ústavný súd SR rozhodol o mojej sťažnosti uznesením č. III. ÚS 82/2013-10 zo dňa 12. 2. 2013 tak, že moju sťažnosť odmietol z dôvodu, že zo sťažnosti nevyplýva, že by bola podaná sťažnosť na priesťahy v konaní predsedovi okresného súdu a takisto z dôvodu, že sťažnosť v časti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR je zjavne neopodstatnená.

Avšak Ústavný súd SR v závere svojho uznesenia uviedol, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej v zmysle § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni tomu, aby som po splnení všetkých zákonom predpísaných náležitostí predložil ústavnému súdu novú sťažnosť.“

Na základe uvedeného sťažovateľ podal ústavnému súdu opakovane predmetnú sťažnosť a navrhol, aby ústavný súd vyslovil, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C/220/2009 porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru, aby mu priznal finančné zadosťučinenie v sume 5 000 €, ak aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti smerujúcej proti zbytočným priet'ahom v súdnom konaní ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktorý vylučuje, aby ten orgán (okresný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia

alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (III. ÚS 263/03, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, III. ÚS 342/08).

Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy označený všeobecný súd meritórne rozhodol pred jej podaním (II. ÚS 184/06), a preto už k namietanému porušovaniu týchto práv nečinnosťou tohto súdu v čase doručenia sťažnosti nemohlo dochádzať (m. m. II. ÚS 387/06).

Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou

Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. marca 2009).

Ústavný súd konštatuje, že predmetom sťažnosti je preskúmavanie opodstatnenosti tvrdenia sťažovateľa, podľa ktorého postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C/220/2009 malo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Potom, ako bola predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal zbytočné prietahy v namietanom konaní, odmietnutá uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 82/2013-10 z 12. februára 2013 z dôvodu, že pred jej podaním nevyužil možnosť podať sťažnosť orgánu štátnej správy okresného súdu (t. j. predsedovi), sťažovateľ takúto sťažnosť podal 2. novembra 2012. V nadväznosti na jeho sťažnosť mu predsedníčka okresného súdu prípisom z 26. novembra 2012 odpovedala, pričom v ňom okrem iného uviedla, že pristúpila k priebežnému sledovaniu veci až do jej právoplatného skončenia a v prípade potreby zabezpečí vykonanie potrebných opatrení na to, aby ku vzniku prietahov zo strany okresného súdu nedochádzalo.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 18. februára 2013 za prítomnosti právneho zástupcu sťažovateľa (ktorý nie je totožný s právnym zástupcom zastupujúcim sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, pozn.) vyhlásil rozsudok vo veci samej. Písomné vyhotovenie rozsudku bolo následne okresným súdom expedované účastníkom konania, resp. ich právnym zástupcom (doručenky dosiaľ neboli okresnému súdu vrátené, pozn.).

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa z 2. novembra 2012 predsedníčke okresného súdu bola v danej veci účinným prostriedkom nápravy, keďže v priebehu pár týždňov po jej podaní bolo v namietanom konaní meritórne rozhodnuté.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní

sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 13. marca 2013, t. j. v čase, keď okresný súd už vo veci samej nekonal, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu v sťažnosti označených práv jeho postupom nemohlo dochádzať, ústavný súd sťažnosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd ďalšími nárokmi v nej uvedenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. apríla 2013